

[Poulsgaard]

søger vore gamle på plejehjem, de syge på hospitalet, og når vi viser medmenneskelighed over for dem, der har det svært. Men det er ikke kultur, når man nedsætter udvalg og kommissioner, som blander sig i folks måde at tilrettelægge deres fritid på. Det har intet med kultur at gøre. Så er man inde på statsdirigering af mennesker, og det ligger så langt fra den vestlige og den danske frihedstradition, at sådan noget aldrig kan blive det, man forstår ved kultur.

Ministeren har efter min mening ikke en særlig heldig hånd, når hun skal gavne den danske kultur. Nu er det selvfølgelig ikke ministerens skyld, at vi oprettede kulturministeriet, men al ulykke begyndte, da man fik oprettet det ulyksalige ministerium, der havde alle disse bedrevidende mennesker, og lige pludselig skulle en hel masse mennesker til at leve af kulturen. Ministeren har ingen særlig heldig hånd, når hun vil støtte både her og dér og alle vegne. Tiderne er hårde, og så kan de forskellige kulturelle tilbud ikke følge med i prisstigninger og andet.

Hele redegørelsen fra ministeren er én stor klagesang over disse prisstigninger, der har været både her og dér og alle steder. Men jeg vil gerne fortælle ministeren, at det også er hårdt for svineavleren, han kan heller ikke følge med prisstigningerne. Det er også hårdt for tømreren, det er hårdt for den lille købmand, det er hårdt for alle, fordi skattetrykket simpelt hen ødelægger alt i dette land. Hvis ministeren ville se med lidt andre øjne end dem, hun plejer at se med, så må ministeren indrømme, selv om hun klager gevaldigt, at aldrig nogen sinde har man skullet bruge så få arbejdsminutter til en teaterbillet, en biografbillet, koncertbillet, eller hvad man nu ellers kunne tænke sig. Jeg ved godt, at skatten kommer og stjæler en hel masse penge, så det kommer til at halte i den sidste ende. Når ministeren vil tage alle disse penge – hun er jo så kulturel – og give til disse grupper, så er der kun ét sted at tage de penge, og det er hos købmanden, tømreren, svineavleren og alle de andre, og det kan aldrig være særlig kulturelt.

Jeg har sagt det før, og jeg vil gerne gentage det her i dag: hvis dette folketing virkelig ville gavne kulturen, så skulle man ophæve kulturministeret, ophæve alle disse støtteordninger og lade kulturen klare sig selv. Så ville vi få en blomstrende kultur.

Det er lidt deprimerende at høre den konservative ordfører sige, at kulturen også skal støttes. Ja men hvor er de konservative efterhånden ved at bevæge sig hen? Er de også ved at blive socialdemokrater? Er der snart andet end socialdemokrater tilbage i dette land? Det er da rigtigt, at kulturen altid er blevet støttet, det har hr. Flemming Jensen fuldstændig ret i, og vi er mange, der gerne ville støtte kulturen på vore egne præmisser, hvis vi bare kunne få lov til at beholde et par håndører i lommen og skattevæsenet ikke flæde det hele fra os.

Men når hr. Flemming Jensen vil have den statsstyring og vil have den støtte, så må hr. Flemming Jensen jo også have det skattetryk, og derfor er det lidt deprimerende at høre på, at man skal støtte, og at man skal støtte musikliv, og hvad ved jeg. Efterhånden er det ved at være sådan, at hver kommune i dette land skal have en musikskole. Tror man da virkelig, at vi kan klare Danmarks problemer ved at undervise i musik og spille? Måske kan Abba leve af at spille, men det er ikke ret mange, der kan leve af det, vi kan ikke rigtig eksportere det. Det nytter altså ikke noget at fortsætte den linje, der skal andre boller på suppen.

Fru Mette Madsen står heroppe og siger: ja men så fattige er vi da heller ikke. Jo, fru Mette Madsen, vi er blevet betydelig fattigere. Det falder måske i tråd med, at vi oprettede det ulyksalige kulturministerium, for det havde vi ikke i 1960, og i 1960 skyldte vi ikke en krone væk. I dag skylder vi lige ved 100 mia kr. væk. Så der er da nok grund til at sige: tag nu lige og tøv en kende, som også fru Mette Madsen var inde på, i stedet for at bygge Det kgl. Teater om og lave musikskoler, og jeg ved ikke hvad. Uha, man får jo kuldegysninger, når man læser denne kulturredegørelse, hvor ministeren henviser til biblioteksbetænkningen. Jeg skal love for, at det bliver gode tider for bibliotekarerne, når den betænkning omsættes i lovgivning, men det bliver ikke særlig godt for dem, der skal betale for det.

Nu, hvor vi er inde på bibliotekerne, sagde hr. Lasse Budtz nogle bemærkninger om, at det søreme var bibliotekarerne, som skulle bestemme bogudvalget, det var ikke noget, de folkevalgte skulle blande sig i. Ja vel, det er et synspunkt, man kan have. Jeg står her med en bog, der hedder »Barn og barn imel-